

USA og Europa rivaliserer om Levanten. Vær derfor på vagt over for dem, o muslimer

Siden likvideringen af Hariri, i starten af forrige år, er Syrien og Libanon blevet en skueplads for FN's delegationer og undersøgelseskommissioner, de gentagne internationale resolutioner, USA's og Europas spioner samt for USA's og Frankrigs ambassadører og ministre. Selv Storbritannien, der plejede at operere bag kulisserne, er nu begyndt at bevæge sig åbenlyst. Således ankom den britiske udenrigsminister, Straw, til Libanon den fjerde i denne måned (4/1/2006) efter lang tids fravær, hvor hans trusler, advarsler og indblandinger næsten overgik hans kollegaers. Oven i alt dette er der "Israels" spioner, som opererer i det skjulte og til tider åbenlyst under disse landes delegationer.

Endvidere blander disse politiske delegationer sig i den gældende tilstands detaljer, og endda i detaljernes detaljer. Således rejser de på kryds og tværs gennem landet, varsler og truer med nødvendigheden af den betingelsesløse underkastelse til undersøgelseskommissionen, undersøger ministeriernes arbejdsopgaver og mødes med ministrene og parlamentsmedlemmerne. De undersøger tilmed ambassadernes etableringer, fastlæggelsen af landegrænserne og debatten om den almene politik, til den grad, at selv ministerierne for den offentlige service ikke er undsluppet dem. Disse politiske delegationer, med deres forskellige titler, mødes med embedsmænd, autoritetens og styrets folk til arbejds møder, ikke til velkomstmøder. Dette minder om mandattidens "højkommissær", som satte sig på tronen i muslimernes lande, efter at det lykkedes *kuffar*-kolonialisterne at tilintetgøre *Khilafah*-staten i starten af det sidste århundrede med hjælp fra forræderne blandt araberne og tyrkerne.

Herefter indtraf hændelserne fortløbende i stort omfang. Således besøgte den saudiarabiske udenrigsminister Damaskus d. 8/1/2006. Derefter fløj præsidenten for det syriske regime til Jeddah og efterfølgende til Sharm el-Sheikh, hvor han mødtes med præsidenten for det egyptiske regime, som lige var vendt tilbage fra sit besøg hos Chirac d. 4/1/2006. Og i dag tager Libanons premierminister af sted til Sharm el-Sheikh for at diskutere USA's holdning med præsidenten for det egyptiske regime, der repræsenterer denne holdning. Libanons premierminister vil ligeledes få kendskab til Frankrigs holdning hos den egyptiske præsident efter hans visit i Frankrig. Ydermere tog Saad Hariri af sted til Frankrig i dag d. 12/1/2006 for at diskutere sagen med Chirac. Oven i dette kommer erklæringerne samt de officielle og uofficielle manøvrer fra de ansvarlige i Washington, Paris og London, som alle sammen udviser deres "bekymring" for Libanons interesser og for blotlæggelsen af "sandheden"!

Den, der følger med i udviklingen, vil ikke finde det besværligt at indse sandheden af den gældende rivalisering om Libanon og Syrien. Sandheden er, at rivaliseringen foregår mellem USA og dens agenter på den ene side og Europa (Frankrig og Storbritannien) og dens agenter på den anden side. Alt dette foregår under dække af blotlæggelsen af "sandheden" bag Hariris likvidering. Blotlæggelsen af sandheden er dog det mest fjerntliggende i begge parter "agenda". Rollerne for sagens vidner tydeliggør dette. Når vægtskålen hælder for den ene part gennem dennes indkaldte vidner, så anstrenger den anden part sig, med alverdens midler, for at fremstille falskheden hos den første parts vidner. Således blev vidnesbyrdene fra Hissam og Al-Siddiq afsløret som værende hjernesvind. Derpå gentog den første part forsøget ved at indkalde nye vidner med en mere elastisk samvittighed. Således indkaldte man den tidligere syriske vicepræsident Abdel-Halim Khaddam og så fremdeles, indtil "produktionen" af vidner blev en profitabel forretning for de rivaliserende parter. I mellemtiden eskalerer rivaliseringen mellem USA og Europa om Syrien og Libanon, som

den ene part trækker til sig nogle gange, og som den anden part trækker til sig andre gange. Hvad sandheden angår, så vil den bølge frem og tilbage, indtil rivalerne bilægger deres rivalisering, og da vil de udpege en synderbuk, som de kan beskylte for likvideringen. Ifald dette bliver svært for dem, vil de henlægge sagen som uopklaret og vende uberørte tilbage til deres baser, og dermed vil undersøgelseskommissionen og domstolen have fungeret som dække, og hvilket dække.

O muslimer

Vil det være muligt for USA og Europa at rivalisere om at æde vores kroppe, hvis ikke de har lokale midler, som de kan benytte til deres rivalisering? Vil det være muligt for dem, hvis ikke det er for disse agent-regenter, der tyranniserer os? Vil de være i stand til dette, hvis ikke deres lakajer (politikere) baner vejen for kuffar-kolonialisterne til at infiltrere landene og folkene? Hvad er det, der gør disse landes hovedstæder: Washington, Paris og London til ”pilgrimsmål” for disse ”politikere”, som søger tilflugt i disse hovedstæder ved enhver indtruffet hændelse eller ramaskrig?!

USA har bevæget sig uhæmmet i Syrien og Libanon siden Taif-aftalen og frem til Hariris likvidering, uden at det har været muligt for Europa at konkurrere med USA i de to lande. Men med denne likvidering øjnede Europa en gylden chance for at konkurrere med USA, særligt eftersom sidstnævnte drukner i Iraks og Afghanistans kviksand. Således indledte Europa et optrappende angreb fra Frankrig i en åbenlys form og fra Storbritannien bag kulisserne. Med dette angreb satte Europa dermed fokus på likvideringen og mod samtlige USA's agenter, især Syrien. Derpå blev Syriens hær uddrevet i nedværdigelse, og Syriens forbrydelser i Libanon blev fremhævet sammen med de korrupsions- og korrumperings-hændelser, som fandt sted under Syriens tilstedeværelse, som om disse forbrydelser og denne korruption var ukendte og først er blevet opdaget nu! Til trods for dette var Syriens inddragelse i Libanon en amerikansk beslutning, som alle underkastede sig og forholdt sig tavse som graven overfor, og korrupsionen var i sin helhed åbenlys og sanselig, og mange af de politikere, som nu fører kampagnen mod Syrien, udgjorde lokale midler for gennemførelsen af denne korruption. Denne fremhævelse af korrupsionen på nuværende tidspunkt er blot en del af rivaliseringsmidlerne.

Rivaliseringen er nu så hed, at Storbritannien er trådt åbenlyst ind på scenen, hvilket viste sig i Straws erklæringer i Beirut, som indikerer, at Storbritannien angler efter sin ”gamle trone” i regionen. Og Chirac erklærer højlydt og åbenlyst sin indblanding i de to lande med påskuddet om samarbejdet med efterforskningskommissionen og blotlæggelsen af ”sandheden”. Men sandheden for ham er en tilbagevenden af Frankrigs indflydelse i Syrien og Libanon på ny samt gendannelsen af regimerne i disse lande fra toppen af pyramiden til bunden og omegnen. USA, på den anden side, ønsker ikke at miste grebet om regimerne i Syrien og Libanon efter at have opfostret dem i sin favn. Alt dette foregår ligeledes under påskuddet af blotlæggelsen af ”sandheden”, men sandheden for USA er, at USA bevarer sin indflydelse i Syrien og Libanon. Derfor må de to regimer ikke kollapse, men deres tilsværtede image skal derimod fjernes med udskiftnings- eller skønhedsoperationer om nødvendigt, således at USA bevarer dem i sit greb og under sin kontrol og indflydelse. Og præsidenten for det egyptiske regime strejfer omkring til vands, lands og i luften med direktiver fra USA for at udføre det, som USA floves over at udføre, hvormed han bliver dens stedfortræder i gennemførelsen af dens planer. Mens hele denne rasende rivalisering om Levanten (Sham-landene) foregår, står befolkningerne og iagttager parterne uden at bevæge sig, som om rivaliseringen ikke drejer sig om at æde deres kroppe, udsuge deres blod og plyndre deres ressourcer! Det, som er endnu farligere er, at de rivaliserende stater formåede at overføre sagen fra at være en indbyrdes rivalisering for at gennemtvinge indflydelsen og hegemoniet i Levanten til at være en rivalisering mellem regionens folks elementer, ikke blot mellem regionens fløje, men endda mellem selve muslimerne. Således begyndte sunni-muslimen at anse shia-muslimen som mistænkt, og shia-muslimen begyndte at anse sunni-muslimen som sin modstander, og begge glemte Allahs (swt) vers:

”Sandelig de troende er hinandens brødre” (OQM. Al-Hudjurat 49: 10)

Og begge glemte Sendebudets (saaws) beretning:

”Muslimen er den anden muslims bror”. Og begge parter glemte endda titlen, som Allah (swt) tildelte dem:

”Han har kaldt jer muslimerne” (OQM. Al-Hadj 22: 78)

Således gik de begge over til koalitioner, der er fjerne fra Islam og muslimerne.

O muslimer, o Libanons og Syriens befolkning

Hizb ut-Tahrir advarer jer mod at gå i *kuffar*-kolonialisternes net og falde i deres fælder, for de ønsker at aflede jer fra at stå som en samlet front mod dem til at lade jer strides internt i jeres rækker. Gør ikke dette muligt for dem og tag dem som fjender:

”De er fjenden, så tag dig derfor i agt for dem” (OQM. Al-Munafiqun 63: 4)

Der er ingen forskel på USA, Frankrig eller Storbritannien. De lægger alle planer mod Islam, muslimerne og muslimernes lande. Vær derfor på vagt over for disse *kuffar*-kolonialister. Og lad de, der samarbejder og allierer sig med dem, vide, at de, ikke vil høste andet end nedværdighed i livet og pinslen i det hinsides, for disse lande vil kaste dem fra sig efter at have realiseret deres ønsker gennem dem. Dermed vil de have tabt i livet og det hinsides, og dette er sandelig et evident tab.

O muslimer, o Levantens befolkning

Levanten er Islams borg, og ved dens porte blev korsfareernes og tatarernes angreb knust, og den er værdig til at lade angrebene fra denne internationale rivalisering og dennes midler blive knust ved sine porte, uden at lade sig anfægte. Dette sker netop ved, at Levanten på ny vender tilbage som en del af *Khilafahs* domæne, ren og klar fra enhver indflydelse fra nogen *kafir*-kolonialist eller agent.

”Sandelig, heri er der en påmindelse for den, der har et indre (at forstå med) eller lytter, mens han er vidne” (OQM. Qaf 50: 37)

12. Dhul-Hidjah 1426 e.H.
12/1/2006 e.Kr.

Hizb ut-Tahrir